

Inleiding:

Voorwoord	2
Dagboek	4
Nawoord	47
Gedicht van Sonia Pereira	50
Mijn woord aan zoon	52
Dankwoord	53
Bronvermelding	54

Voorwoord

Oh, wat was ik verliefd. Een charmante, innemende man, die precies wist wat er in mij omging. Hij was mijn soulmate. Ik vertrouwde hem al snel en legde mijn ziel en zaligheid bloot. Deze man begreep alles wat ik zei. Ik voelde me de mooiste, beste en liefste vrouw van de wereld. Al snel was ik verslaafd aan deze man. Vanaf dat moment zat ik gevangen in zijn web, al had ik dat toen nog niet door.

Maar na twee jaar een relatie, waarvan negen maanden zwanger, besloot ik een punt te zetten achter mijn relatie. Mijn zoon had mijn aandacht en energie nodig, maar mijn partner nog meer. Ik trok dat niet meer. Langzaamaan begon ik te beseffen, dat het niet normaal was, wat ik in die relatie meemaakte. Ik moest voldoen aan een ideaalplaatje en ging steeds verder over mijn grenzen. Hij had me zover, dat ik hem geloofde vier diagnoses te hebben, t.w. borderline, münchhausen by proxy, manisch depressief en ik zou meerdere persoonlijkheden hebben. Ik kwam uit een slecht “nest” en hij zou me wel leren wat liefde inhield!” Hij noemde me “varken, gestoord, een hoer” en zo kan ik nog wel even doorgaan. Hij noemde mij “de liefde van zijn leven, maar haatte me tegelijkertijd tot op het bot.” Ik pikte alles. Aangezien ik zelf zonder vader ben opgegroeid was ik vastbesloten, dat dat mijn zoon niet zou gebeuren. Dus ik deed werkelijk alles om maar aan zijn ideaalplaatje te voldoen, maar het werd steeds gekker. Ik heb drie psychologen bezocht en twee psychiaters om te vragen welke diagnose ik zou hebben. Twee van hen zeiden, dat ik slachtoffer was van narcistisch misbruik en dat mijn partner zou moeten komen. Ze vonden me boven gemiddeld intelligent en ondanks alle ellende had ik het prima op een rijtje. Eenmaal thuis zei mijn ex dan, dat ik de psycholoog om te tuin had geleid door mijn opleidingen of ik zou wel een kort rokje aan gehad hebben. En weer ging ik twijfelen of ik dan toch gek was. Alles was mijn schuld. Zo ook met zijn werkgevers. Hij was nog geen 40 jaar en had al bijna 40 werkgevers gehad. Het lag nooit aan hem.

Zes weken na de bevalling gingen bij mij de hechtingen eruit, dus in bed was alles weer mogelijk, volgens hem. Zodra we thuis waren, moest het dan ook maar gebeuren. Doodeng vond ik het. Seks was voor hem een teken van liefde, twee keer per dag, anders ging hij het elders wel halen. Ook al mijn vriendinnen zijn voor gesteld om een trio te doen. Als hij vreemdging, was dat mijn schuld. Tijdens de zwangerschap was hij erg zielig, want ik kon geen seks hebben, vanwege een zware zwangerschap. Ik hing de vlag uit toen vader een vriendin kreeg met twee kinderen. De

aandacht ging nu vast minder naar mij. Helaas was dit niet zo. Maar goed, dit is een stukje van mijn verhaal. Dit boek gaat over mijn zoon. Slechts een paar maanden oud zag ik al weerstand bij het mannetje. Papa kietelde graag en als zoon begon te huilen, ging hij lachend door, ook in de jaren erna. Zo waren er meer dingen, die niet goed voelden, maar zoon kon pas laat praten.

Na diverse doodsbedreigingen, dreigen met kind weg laten halen, manipulaties en intimidaties moest ik het toch opnemen voor mijn zoon en verzamelde alle moed om een omgangsregeling te laten bepalen door de rechter. Toen brak de hel pas echt los.

Ik heb een dagboek bijgehouden vanaf dat zoon vijf jaar oud is, maar daarvoor was het al een grote ellende. Lees mee door wat een hel een kind gaat, als hij geholpen gaat worden door Kinderbescherming, Jeugdzorg en andere hulpverleners. Er wordt gesmeten met het woord “vechtscheiding”, maar is dit wel zo. Steeds vaker lees je, dat een man zijn ex en kinderen ombrengt, onder toezicht van jeugdzorg. Of een moeder, die haarzelf en de kinderen van het leven berooft uit pure wanhoop. Ik ben van mening, dat als er jaren na de scheiding nog gevochten wordt één van de ouders een ernstige persoonlijkheidsstoornis heeft. Eén ouder, die het kind inzet om de andere ouder kapot te maken. Bij de hulpverleners is zo’n ouder vaak zeer charmant, welbespraakt en een betrokken ouder. Klopt, een narcist zie je pas, als je een band opbouwt en hem vertrouwt. Oppervlakkige contacten zien niet de ware persoon. Bij zulk soort “vechtscheidingen” is het vaak de ene ouder, die vol zelfvertrouwen, rustig en soms zelfs lachend de andere ouder afmaakt. De andere ouder “vecht” niet, maar verdedigt zich en wordt zo afgeschilderd als labiel. Het laatste wat ik wilde was deze man uit de tent lokken, dus ik zei vooral “ja en amen”. Hoe meer publiek, zoals hulpverleners, des te beter speelde vader zijn rol. Ik schrijf bewust geen namen om zo de afstand te bewaren en het zo objectief mogelijk te houden door alleen feiten te vermelden.

Dagboek

Juni 2011

Om 18 uur wordt zoon thuisgebracht. Ze hebben gezwommen. Hij schiet langs zijn vader en kruipt stil op de bank. Vader is overstuurd om wat zijn zoon van vijf jaar oud hem “heeft geflikt” en hij is voor schut gezet. Voor zoon is er op dat moment geen ruimte om zich te uiten. Hij slaapt slecht en de volgende dag komt hij eruit. Huilend vertelt hij aan mij, dat het voor papa vast fijner is, als zoon er niet bij is. De andere kinderen zijn groter en durven in het diepe bad en van de glijbanen. Dat vindt papa veel leuker. Daarbij is zoon die dag in het diepe gevallen en de vrouw van vader heeft hem gered, vader was niet in de buurt.

Zoon botst nog regelmatig met vader, als ze stoeien. Vader noemt zoon een watje, omdat hij bij zijn moeder woont en moet harder worden. Stoeien gaat door tot huilen aan toe, vader lacht dan en gaat door. Moeder stelt voor een wachtwoord af te spreken met papa, dat dat dan betekent dat papa moet stoppen, zoals stop, of ik wil dit niet!

Later blijkt dit allemaal niet te helpen. Voor zoon was dat niet de oplossing. Mama werd nog meer afgebroken, waar hij bij stond en daar werd hij er verdrietig van.

Papa belt elke woensdag. Zoon houdt van zijn vader, maar wil liever niet bellen. Ik haal hem over dit toch te doen, omdat papa belangrijk is. Wil zoon niet bellen, dan mag hij dit aangeven bij vader, maar dan krijg ik de schuld en word weer geïntimideerd, gemanipuleerd en afgebroken, de eerst volgende keer, dat ik hem zijn naar vader breng. Zoon staat er dan bij, als vader tekeer gaat tegen mij.

Vader gebruikt zoon op zaterdag om vrouwen te versieren op het terras.

Hierdoor komt zoon thuis met uitspraken, als “oh mama, wat heb jij lekkere tieten/lekker kontje. En die vrouw heeft een hele dikke kont, dat is niet lekker, hè?” Ook vertelt zoon, dat papa trots is op de plasser van zoon, die is best groot en daarmee kan hij later veel vriendinnen verwennen.

Zoon vertelt, dat hij papa zielig vindt en het lastig vindt om hem te troosten. “Papa wilde bij zijn gezin wonen en dat mag niet van jou. Het is jouw schuld. Papa moet ook middenin de nacht op om te werken, is dan de hele week van huis en moet mij missen”. Ik leg hem uit, dat dat zijn keuze is en als hij iets anders wil doen, dat dat kan, want papa heeft kwaliteiten. Ook leg ik uit, dat het niet zijn taak is om papa te troosten. Dat kan zijn vrouw doen. Zoon lijkt

gerust.

Zoon was bij vader, vrouw en haar kinderen, maar wordt eerder teruggebracht. Om ruzie met de andere kinderen te voorkomen, brengt hij zoon thuis, helemaal overstuur. Volgens vader is dit zijn eigen keuze, omdat hij zijn groente niet op at. Ik geef aan, dat hij zijn zoon niet zo overstuur kan achterlaten om hem vervolgens een week niet meer te zien. Vader heeft geen tijd! “Zijn gezin wacht op hem met kinderen, die wel hun groenten opeten. Zoon roept finaal overstuur: “Papa houdt niet meer van mij, omdat ik niet eet, zoals de andere kinderen.” Weer probeer ik de boel te sussen. Papa was boos, dan zeg je wel eens dingen, die je niet meent.

Voor de zoveelste keer probeer ik breuken te lijmen, het contact te stimuleren, blijf ik positief over vader, spreek vertrouwen uit naar vader en zet mezelf opzij en laat ik me geestelijk mishandelen, zodat vader en zoon toch een band op kunnen bouwen. Resultaat is, dat zoon regelmatig bang is, dat papa boos wordt op mama en haar iets ergs aan doet. “Papa doet zo lelijk over jou!”

Augustus 2011

5

Vakantie. De eerste week verblijft zoon bij vader. Na vijf dagen wordt hij even thuis gebracht. Hij heeft dan al vijf dagen niets gegeten. Bij mij eet hij drie pannenkoeken, een bakje paprika, komkommer en een appel. Ook heeft hij in die dagen geen ontlasting gehad en zegt op te zien tegen de tweede week vakantie met vader en zijn gezin. Hij is bang voor vieze broeken. Zoon is eerder gestopt met ontlasten op het toilet en op advies van de dokter moet hij laxermiddel. Ik herinner hem aan het mooie zandstrand op die camping, de boot, enzovoort...zoon gaat verdrietig naar vader.

Vrijdags komen ze thuis en zoon mag van vader kiezen waar hij slaapt en wil graag bij mama slapen. Vraag van vader is of hij dan de volgende dag dan weer bij papa komt. Zoon vindt het goed.

Afspraak was, dat zoon vrijdags thuis zou komen en blijven, zodat hij wat kon acclimatiseren, voordat de school weer begint. Ik wil niet moeilijk doen om discussie in het bijzijn van zoon te voorkomen.

De volgende dag wordt zoon wakker en wil niet naar papa. Ik word nerveus en zie het lijk alweer drijven. Zoon belt zelf, superknap, maar vader gaat trekken: “Maar papa wil jou hier hebben, je stiefbroer mist jou, vanavond gaan we vallende sterren kijken, etc.” Papa zegt: “I love you. Zoon reageert door te zeggen, dat hij gaat ophangen. Vader probeert het nòg vier keer: “I love you.” Dan mompelt zoon: “I love you too” en ze hangen op. Zoon is de

rest van de dag somber en stil. Wil alleen maar op de bank liggen en heeft buikpijn.

Zondagmorgen, de dag voor school, smst vader: “Wat wil zoon nu?” “Thuisblijven”, antwoord ik. Vervolgens krijg ik de volle laag en hij verwijt mij, dat ik zoon de woorden in de mond heb gelegd. “Ik maak je kapot”, smst hij. Ik reageer niet.

Later die dag nog een sms van vader:

Zoon mag kiezen, jij niet. Ik wil hem niet voor het blok zetten. Wij weten, dat zoon bij ons wilde zijn en nu niet meer. Volgende vakantie blijft hij tot en met zondag, net als de andere kinderen. Zoon lust nu doperwten en haricots verts en poept op het toilet. Dit hebben wij met liefde bereikt, iets wat moeder niet kan.

Vreemd, ik heb de vuile was terug gekregen met 12 boxershorts met drollen erin.

Ik reageer op zijn sms:

“Zoon wil bij de ouder zijn, die hij aankijkt. Loyaliteit heet dat. De volwassenen moeten overeenstemmen wat er gebeurt. Kind mag en kan niet kiezen.”

6

Ik ben al vijf jaar me aan het verdedigen tegen deze man en ik stop ermee. Ik ben zo moe.

Dan komt het nieuws, dat papa per 1 oktober een huis heeft gekocht. Zoon vindt het moeilijk en zijn stiefbroer ook. Ze kennen elkaar pas een half jaar en straks met z'n vijven in 1 huis, wordt het wel druk. Ik blijf positief: “Je krijgt vast een mooie slaapkamer, vlakbij een speeltuin, je krijgt daar vriendjes. Komt wel goed, schatje.”

Die zaterdag breng ik zoon naar vader. Daar staat de aanhanger volgeladen. Niet voor het nieuwe huis, maar voor naar de stort. Zoon raakt in paniek. Al zijn speelgoed, werkjes, zelfs foto's gaan weg. Mijn hart breekt, maar als ik mijn mond open doe, wordt het probleem alleen maar groter. Tegen zoon zeg ik wel, dat wat hij wil houden, dat ik daar een plekje voor maak. We laden gelijk de auto tot de nok toe vol. Met pijn in mijn hart rij ik weg. Ik had hem deze ochtend bij vader gebracht met een nieuw autootje, wat hij aan papa wilde laten zien. 's Avonds huilen, hij weet niet of dat autootje ook op de stort ligt. 's Nachts nachtmerries. Bij de stort moest zoon helpen alles in zo'n grote container te gooien, waarna er zo'n grote wals overheen gaat.